

părților, precum și orice alte efecte contractuale, dacă legea nouă nu prevede altfel. În situațiile prevăzute la alin.(4), *dispozițiile legii noi* se aplică modalităților de exercitare a drepturilor sau de *executare a obligațiilor*, precum și de înstrăinare, preluare, transformare sau de stingere a acestora. De asemenea, dacă legea nouă nu prevede altfel, clauzele unui act juridic încheiat anterior intrării în vigoare a legii noi contrare dispozițiilor ei imperative sînt, de la această dată, lipsite de orice efect juridic (s.i.).

Ținînd cont de faptul că cele două cereri introductive în ordinea art. 217 din Legea insolvenței au fost depuse după intrarea în vigoare a prevederilor Legii nr. 133 din 15.11.2018 privind modernizarea Codului civil și modificarea unor acte legislative și pornind de la premisa că raporturile juridice obligaționale apărute între creditor și debitor sunt în curs de realizare la data examinării cererilor introductive, obligațiile nefiind stinse, instanța de judecată va aplica prin prisma prevederilor art. 7, alin. (2), (4) și (5) din Codul civil, prevederile acestui act normativ în redacția existentă după data de 01.03.2019, dată la care a intrat în vigoare Legea nr. 133 din 15.11.2018 privind modernizarea Codului civil și modificarea unor acte legislative.

Din prevederile art. 4, alin. (4) Cod civil, rezultă că la *interpretarea și aplicarea legislației civile* se ține cont de *nevoia de a promova aplicarea uniformă a dispozițiilor legale, buna-credință*, precum și *certitudinea juridică* (s.i.).

Din prevederile art. 10, alin. (1) Cod civil, rezultă că persoanele fizice și juridice participante la raporturile juridice civile trebuie să își exercite drepturile și să își execute obligațiile cu bună-credință, în acord cu legea, cu contractul, cu ordinea publică și cu bunele moravuri. Buna-credință se prezumă pînă la proba contrară.

Din prevederile art. 11, alin. (1) și (2) Cod civil rezultă că buna-credință este un standard de conduită a unei părți, caracterizată prin *corectitudine, onestitate, deschidere și luarea în cont a intereselor celeilalte părți la raportul juridic* (s.i.). În special, este *contrar* bunei-credințe ca o parte să acționeze *în contradicție cu declarațiile pe care le-a făcut anterior* sau cu *comportamentul pe care l-a avut anterior* în cazul în care cealaltă parte, *în detrimentul său*, s-a bazat *în mod rezonabil* pe acele *declarații sau acel comportament* (s.i.).

Din prevederile art. 775, alin. (1) Cod civil, rezultă că debitorul și creditorul trebuie să se comporte cu bună-credință la momentul nașterii, pe durata existenței, la momentul executării și stingerii obligației.

Din prevederile art. 143, alin. (8) din Legea insolvenței rezultă: consemnarea judecătorului în tabelul definitiv consolidat al creanțelor are efectul unei hotărîri judecătorești definitive și irevocabile pentru toate creanțele validate, conform valorii și rangului lor, precum și pentru debitor, administrator/ lichidator și pentru toți creditorii chirografari și creditorii garanțați. După validarea creanțelor din tabelul definitiv, numai titularii creanțelor consemnate în tabel pot să participe la votul planului de restructurare sau la orice repartiție de sume, în caz de faliment etc.

La data de 26.02.2009 administratorul insolvenței S.A. "Alimentarmaș", ***** a prezentat la materialele cauzei de insolvență, în cadrul ședinței de judecată din aceeași dată, planul procedurii de restructurare în privința debitorului (Vol. IV, f.d. 53-113; 117 față-verso)

Prin Hotărîrea Adunării creditorilor S.A. "Alimentarmaș" din 13.03.2009 a fost aprobată procedura planului în privința debitorului insolvent, cu derularea procedurii planului pe un

termen de 3 ani de zile din momentul aprobării de către Curtea de Apel Economică (Vol. IV, f.d. 120-123).

Prin hotărârea Curții de Apel Economice nr. 2e-348/09 din 25 martie 2009 a fost confirmat planul procedurii de restucturare față de debitor (Vol. IV, f.d. 125-126).

Astfel, termenul de realizare a planului procedurii de restructurare a expirat la data de 25.03.2012 și nu a fost prelungit.

Din prevederile art. 208, alin. (3) din Legea insolvențabilității, rezultă că în cazul intrării în procedura falimentului ca urmare a eșuării planului procedurii de restructurare **sau** în cazul unei *executări silite, planul confirmat se consideră drept o hotărîre definitivă și irevocabilă împotriva debitorului* (s.i.). Această prevedere se aplică și în cazul executării silite împotriva unui terț care și-a asumat, de rînd cu debitorul, obligația executării necondiționate a planului. Pentru executare silită, calitatea de titlu executoriu o va avea hotărîrea judecătorească de confirmare a planului.

Așadar, din prevederile legale citate mai sus, rezultă că planul confirmat se consideră drept o hotărîre definitivă și irevocabilă împotriva debitorului, iar debitorul urmează să-l execute întocmai, ținînd cont de faptul că executarea hotărîrilor definitive și irevocabile ale instanțelor judecătorești este obligatorie, fapt care rezultă expres din prevederile art. 120 din Constituție și art. 16, alin. (1) și (2) CPC.

La fel, reieșind din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, inclusiv pe cauze împotriva Republicii Moldova, dreptul la un proces echitabil, se referă și la dreptul de a beneficia efectiv de pe urma unei hotărîri judecătorești în sensul de a o putea pune în executare.

În conformitate cu pct. 1 din Hotărîrea Plenului CSJ nr. 3 din 09.06.2014, Convenția Europeană și Protocoalele adiționale la ea (nr. 1,2,3,4,5,6,7,8 și 11) constituie tratate internaționale la care Republica Moldova este parte, la aplicarea cărora instanțele judecătorești urmează să țină cont de prevederile art. 4 alin. (2) din Constituția Republicii Moldova, de prevederile hotărîrii Curții Constituționale nr. 55 din 14 octombrie 1999 „Privind interpretarea unor prevederi ale art. 4 din Constituția Republicii Moldova” din care rezultă că, Convenția Europeană constituie o parte integrantă a sistemului legal intern și, respectiv, prevederile ei trebuie aplicate direct ca o oricare altă lege a Republicii Moldova, ultima avînd prioritate față de restul legilor interne care îi contravin.

Prin prisma prevederilor art. 16 din Constituție, nimeni nu este mai presus de lege, corespunzător, nimănui nu îi este permis să desconsidere și să nu execute o hotărîre definitivă a instanțelor judecătorești.

În conformitate cu art. 4 din Constituție, dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile omului se interpretează și se aplică în concordanță cu pactele și celelalte tratate la care Republica Moldova este parte.

În ceea ce privește aplicarea art. 4 din Constituție, prin Hotărîrea Curții Constituționale nr. 55 din 14.10.1999 privind interpretarea unor prevederi ale art. 4 din Constituția Republicii Moldova, Curtea Constituțională a statuat că: „[...] această prevedere comportă consecințe juridice, presupunînd mai întîi, că organele de drept [...] sunt în drept să aplice în procesul examinării unor cauze concrete normele dreptului internațional, acordînd în caz de neconcordanță prioritate prevederilor internaționale”.

În aceeași ordine de idei, în Hotărîrea nr. 10 din 16.04.2010 pentru revizuirea Hotărîrii nr. 16 din 28.05.1998 „Cu privire la interpretarea art. 20 din Constituția Republicii Moldova în

redacția Hotărîrii nr. 39 din 9 iulie 2001”, Curtea Constituțională a menționat că: „[...] practica jurisdicțională internațională [...] este obligatorie pentru Republica Moldova ca stat care a aderat la Convenția Europeană pentru apărarea Drepturilor Omului și libertăților fundamentale”.

În conformitate cu pct. 1 din Hotărîrea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 3 din 09.06.2014, Convenția Europeană și Protocoalele adiționale la ea (nr. 1,2,3,4,5,6,7,8 și 11) constituie tratate internaționale la care Republica Moldova este parte, la aplicarea cărora instanțele judecătorești urmează să țină cont de prevederile art. 4 alin. (2) din Constituția Republicii Moldova, de prevederile hotărîrii Curții Constituționale nr. 55 din 14 octombrie 1999 „Privind interpretarea unor prevederi ale art. 4 din Constituția Republicii Moldova” din care rezultă că, Convenția Europeană constituie o parte integrantă a sistemului legal intern și, respectiv, prevederile ei trebuie aplicate direct ca o oricare altă lege a Republicii Moldova, ultima avînd prioritate față de restul legilor interne care îi contravin.

În acest context, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reiterat constant în jurisprudența sa pe marginea art. 1, din Protocolul nr. 1 adițional la Convenția Europeană pentru apărarea Drepturilor Omului și libertăților fundamentale că noțiunea de „bun” la care se face referire în prima parte a articolului 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție are un sens autonom care nu se limitează la proprietatea asupra unor bunuri materiale și este independent de clasificarea formală din dreptul național: unele drepturi și interese care constituie patrimoniu pot fi de asemenea, privite ca „drepturi de proprietate” și astfel, ca ”bunuri”, în sensul acestei prevederi (cauza *Iatridis v. Grecia*, nr. 31107/96; *Beyler v. Italia*, nr. 33202/96, § 100; *Broniowski v. Polonia*, nr. 31443/96, § 129, ș.a.).

În același timp, o datorie în baza unei hotărîri judecătorești poate fi considerată „posesie” în sensul articolului 1 al Protocolului nr.1 la Convenția Europeană pentru apărarea Drepturilor Omului și libertăților fundamentale (a se vedea, printre altele, cauza *Burdov v. Rusia*, nr. 59498/00, 40, ECHR 2000-III, și cauzele citate în hotărîre; *SRL Oferta-Plus vs. Republica Moldova*, § 113 ș.a.). La fel, Curtea a statuat că o „pretenție” poate constitui un „bun” în sensul articolului 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție, dacă ea este suficient de certă pentru a fi executorie (a se vedea *Stran Greek Refineries and Stratis Andreadis v. Greece*, hotărîre din 9 decembrie 1994, Seria A nr. 301-B, § 59).

Prin urmare, o creanță validată a unui creditor față de debitorul insolubil și inclusă în planul confirmat al procedurii de restructurare se consideră prin raportare la prevederile art. 143, alin. (8) din Legea insolabilității și articolului 1 al Protocolului nr.1 la Convenția Europeană pentru apărarea Drepturilor Omului și libertăților fundamentale un ”bun”.

Prin ratificarea Convenției europene pentru apărarea dreptului omului și libertăților fundamentale, inclusiv prin prisma art. 46, paragraful 1 din Convenție, Republica Moldova și-a asumat angajamentul de a se conforma hotărîrilor definitive ale Curții în litigiile la care sunt părți și a le invoca inclusiv în cazuri similare în vederea evitării unor altor încălcări de același gen.

Ca urmare a celor menționate, precum și reieșind din prevederile art. 4 al Constituției RM și art. 12, alin. (1) și (4) CPC al RM, instanțele judecătorești naționale au obligația să aplice în mod direct, atît prevederile Convenției Europene pentru apărarea Drepturilor Omului și libertăților fundamentale în tot spectrul acesteia, cît și concluziile instanței europene *în orice caz concret ce este supus aprecierii lor*.

În cauza *OOO Rusatommet v. Russia*, nr. 61651/00, din 14 iunie 2005, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat că neexecutarea de către autoritățile rusești a unei hotărâri judecătorești cu privire la plata către reclamant a 100,000 USD timp de 1 an și 3 luni a constituit o violare a art. 6, § 1 din Convenție.

La caz, se constată că deși planul procedurii de restructurare al S.A. "Alimentarmaș" a fost confirmat prin Hotărârea Curții de Apel Economice nr. 2e-348/09 din 25.03.2009, iar din data când planul a fost confirmat de către instanța de judecată au trecut 12 ani și 4 luni (perioada din 25.03.2009 – 27.07.2021), iar conform Hotărârii Adunării creditorilor S.A. "Alimentarmaș" din 13.03.2009 a fost stabilit termenul de executare a planului de 3 ani de zile din momentul aprobării de către Curtea de Apel Economică, debitorul nu a achitat către creditorii datoriile, inclusiv față de creditorii care au depus cele două cereri introductive în ordinea art. 217 din Legea insolvenței, admițând restanțe considerabile și încălcând în mod flagrant graficul de rambursare a datoriei.

În același timp, s-a constatat că debitorul SA "Alimentarmaș" nu desfășoară activitatea operațională curentă, procesul de producere fiind stopat.

Reieșind din cele constatate mai sus, instanța de judecată ajunge la concluzia că debitorul SA "Alimentarmaș" acționează cu rea credință în raport cu creditorii săi validați și nu-și execută obligațiile pecuniare pe care le are față de acesta, contrar prevederilor art. 4, alin. (4), 10, alin. (1), 11, alin. (1) și (2), 775, alin. (1) Cod civil, manifestând o conduită caracterizată prin lipsă de corectitudine, onestitate, deschidere și neluarea în cont a intereselor celeilalte părți la raportul juridic obligațional. În special, debitorul contrar principiului bunei-credințe acționează în contradicție cu declarațiile pe care le-a făcut anterior (graficul de rambursare a datoriilor față de creditorii) în condițiile în care creditorii, în detrimentul lor, s-au bazat în mod rezonabil pe acele declarații (planul procedurii de restructurare și graficul de rambursare a datoriilor confirmat de către instanță).

În virtutea obligațiilor pozitive asumate de către Statele semnatare ale Convenției, instanțele de judecată au îndatorirea de a asigura *protecția efectivă a drepturilor fundamentale* protejate prin acest instrument juridic internațional. În afară de aceasta, instanțele de judecată au rolul de a contracara abuzurile de drept și comportamentul de rea-credință pe care o parte a unui raport juridic obligațional o are față de cealaltă.

Astfel, în cauza *Siliadin c. Franței* (hotărârea din 26.07.2005, definitivă din 26.10.2005, § 77), Curtea a enunțat în mod neechivoc că: "[...] în lumina anumitor prevederi convenționale, faptul că un stat contractant se abține de la încălcarea drepturilor garantate nu este suficient pentru a considera că el s-a conformat obligațiilor sale pozitive conform art. 1 din Convenție"[...]. Iar în cauza ulterioară - *Sorensen și Rasmussen c. Danemarcei* (hotărârea din 11.01.2006, § 57), Curtea a notat că: "[...] în virtutea art. 1 din CEDO, statele trebuie să asigure fiecărei persoane aflate sub jurisdicția sa drepturile și libertățile garantate convențional, această îndatorire generală implicând obligații pozitive inerente de a asigura *exercițiul efectiv* (s.i.) al drepturilor garantate de Convenție [...].

Principiile generale cu privire la neexecutarea hotărârilor judecătorești irevocabile au fost menționate în hotărârea *Prodan v. Moldova*, nr. 49806/99, §§ 52-53, ECHR 2004-III. Astfel, Curtea a menționat, *cu referire la pretinsa violare a articolului 6 § 1 al Convenției* că: "[...] articolul 6 § 1 asigură oricărei persoane dreptul de a înainta orice pretenție cu privire la drepturile și obligațiile sale cu caracter civil în fața unei instanțe judecătorești sau tribunal; în acest fel el cuprinde „dreptul la o instanță”, din care dreptul de acces, adică dreptul de a

institui proceduri în fața instanțelor judecătorești în litigii civile, constituie un aspect. Totuși, acest drept ar fi iluzoriu dacă sistemul de drept al unui Stat Contractant ar permite ca o hotărâre judecătorească irevocabilă și obligatorie să rămână neexecutată în detrimentul unei părți (s.i.). Ar fi de neconceput ca articolul 6 § 1 să descrie în detaliu garanțiile procedurale oferite părților aflate în litigiu – proceduri care sunt echitabile, publice și prompte – fără a proteja executarea hotărârilor judecătorești; a interpreta articolul 6 ca referindu-se în exclusivitate la accesul la o instanță și îndeplinirea procedurilor ar putea duce la situații incompatibile cu principiul preeminenței dreptului, pe care Statele Contractante și-au asumat angajamentul să-l respecte atunci când au ratificat Convenția. Executarea unei hotărâri pronunțate de orice instanță trebuie, prin urmare, privită ca o parte integrantă a „procesului” în sensul articolului 6 (a se vedea *Hornsby v. Greece*, hotărâre din 19 martie 1997, Reports 1997-II, p.510, § 40) [...]”.

Cu referire la pretinsa violare a articolului 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție, Curtea a statuat că: “[...] imposibilitatea reclamantului de a obține executarea hotărârii [...] a constituit o ingerință în dreptul său la respectarea bunurilor sale, așa precum este prevăzut în prima propoziție a primului paragraf al articolului 1 al Protocolului nr. 1 la Convenție [...]” (§ 60 din aceeași hotărâre).

Prin prisma acestor constatări desprinse din jurisprudența CtEDO, instanța de judecată urmează să asigure o *protecție efectivă* dreptului creditorilor SA ”Alimentarmaș”, inclusiv a creditorilor care au depus cele două cereri introductive în ordinea art. 217 din Legea insolvenței, de a obține executarea efectivă a hotărârii judecătorești irevocabile (creanța validată) pe care își fundamentează dreptul său de creanță față de S.A. ”Alimentarmaș”, protecție care se realizează în condițiile prevăzute de art. 217 din Legea insolvenței.

Din prevederile art. 217, alin. (1) din legea insolvenței rezultă că dacă, pe parcursul realizării planului procedurii de restructurare, debitorul nu respectă prevederile lui sau planul nu este realizat în termen, comitetul creditorilor sau fiecare creditor poate înainta o nouă cerere introductivă, care va avea ca efect intrarea în faliment și lichidarea patrimoniului debitorului fără a mai fi necesară dovada insolvenței lui.

În condițiile în care debitorul manifestă indolență, neglijență și ignoranță față de prevederile planului de restructurare confirmat și nu le execută, se impune necesitatea de a admite cele două cereri introductive care constituie obiectul examinării din prezenta hotărâre și de a iniția față de S.A. ”Alimentarmaș” procedura falimentului.

Din prevederile art. 864, alin. (2), lit. b) și c) și alin. (3) Cod civil, rezultă că în cazul în care obligația pecuniară urmează a fi executată în rate, creditorul poate pretinde executarea imediată a ratelor neajunse la scadență dacă: o rată rămâne neplătită, total sau parțial, mai mult de 45 de zile de la scadența acesteia; pe parcursul oricărei perioade de 12 luni consecutive, trei sau mai multe rate nu au fost plătite integral la scadență. Dispozițiile alin. (2) se aplică în mod corespunzător și obligației pecuniare care urmează a fi plătită în rate conform hotărârii judecătorești.

Astfel, având în vedere faptul că planul procedurii de restructurare confirmat prin Hotărârea Curții de Apel Economice nr. 2e-348/09 din 25.03.2009 prevede un grafic de stingere a obligațiilor debitorului față de creditorii săi validați, iar după cum s-a constatat în procesul de examinare a cauzei, pe parcursul oricărei perioade de 12 luni consecutive, trei sau mai multe rate nu au fost plătite integral la scadență, este în afara oricărui dubiu

Se ridică dreptul administratorului insolvenței S.A. "Alimentarmaș", ***** de administrare a S.A. "Alimentarmaș" și se obligă acesta să predea în cel mult 5 zile lucrătoare gestiunea patrimoniului S.A. "Alimentarmaș" către noul lichidator împreună cu ștampila și documentele de constituire a societății; cu procesele-verbale ale adunărilor generale ale asociațiilor (membrilor, acționarilor, creditorilor); cu certificatul înregistrării de stat al întreprinderii; cu documentele ce confirmă drepturile societății asupra patrimoniului ei; cu registrele societății; cu avizele, actele auditorului și ale organelor administrării fiscale; cu documentele interne, documentele contabile ale debitorului, precum și cu o listă întocmită de debitor ce va cuprinde numele și adresele creditorilor și creanțele acestora de la data intrării în faliment, indicându-se cele născute după deschiderea procedurii.

Se investește în funcția de lichidator al S.A. "Alimentarmaș" administratorul autorizat *****, deținător al autorizației nr. 46 din 14.01.2015, eliberată de Ministerul Justiției al Republicii Moldova, cu stabilirea atribuțiilor prevăzute de art. 66 Legea insolvenței, inclusiv privind valorificarea și lichidarea masei debitoare.

Se obligă administratorul autorizat ***** să prezinte instanței de insolvență în termen de 5 zile lucrătoare din data primirii copiei prezentei hotărâri raportul prevăzut la art. 72 din Legea insolvenței.

Se obligă administratorul autorizat ***** să transmită în termen de 5 zile lucrătoare din data primirii copiei prezentei hotărâri noului lichidator al S.A. "Alimentarmaș" toate documentele pe care acesta le deține în legătură cu îndeplinirea funcției de administrator al insolvenței S.A. "Alimentarmaș", toate bunurile și mijloacele financiare de pe contul de acumulare ce aparțin S.A. "Alimentarmaș".

Se ridică toate interdicțiile și sechestrurile aplicate de instanțele de judecată sau alte organe abilitate în acest sens prin lege asupra bunurilor din masa debitoare a S.A. "Alimentarmaș", IDNO 1002600049280, cu sediul în mun. Chișinău, str. Meșterul Manole, nr. 12.

Hotărârea este irevocabilă.

Președintele ședinței,
Judecătorul
MÎȚU

Gheorghe